

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

M. K.

zastoupená advokátkou Mgr. Terezou Chýlkovou Rybárovou
sídlem Potoční 1091, 738 01 Frýdek - Místek

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osob

zúčastněných na řízení: a) **Ing. arch. A.J.**

b) **L. K.**

zastoupený advokátkou Mgr. Terezou Chýlkovou Rybárovou
sídlem Potoční 1091, 738 01 Frýdek - Místek

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j. MSK 46014/2017, ve věci rozhodnutí o umístění stavby

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně a L. K. (aktuální osoba zúčastněná na řízení) se společnou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ve středu 6. 9. 2017 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) a také prvostupňového územního rozhodnutí Obecního úřadu Čeladná (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 2. 2017, č. j. Cella 259/2017 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Prvostupňovým územním rozhodnutím rozhodl správní orgán I. stupně k návrhu žadatele ČEZ Distribuce, a.s. o umístění stavby technické infrastruktury nazvané „Čeladná, J. přip. kNN“, která má vést mimo jiné přes pozemky par. č. X, X,X, X, X a X v katastrálním území Čeladná. Napadeným odvolacím rozhodnutím pak žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení b) a napadené prvostupňové rozhodnutí Obecního úřadu Čeladná potvrdil.
2. Žalobkyně a L. K. v žalobě tvrdí, že jsou podílovými spoluvlastníky uvedených pozemků a napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejich vlastnického práva, protože bylo rozhodnuto o umístění stavby na těchto pozemcích bez jejich souhlasu, což je podle jejich názoru v rozporu s § 86 odst. 3 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“). Napadené rozhodnutí je podle žaloby také v rozporu s § 90 písm. b) a e) stavebního zákona, protože správní orgány dostatečně neposoudily, zda je záměr žadatele ČEZ Distribuce, a.s. v souladu s charakterem území a už vůbec se nezabývaly ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Žalobkyně a L. K. v žalobě tvrdili, že navrhovali vést spornou přípojku jiným směrem, protože navrženým způsobem vede přes pozemky, které jsou podmačené a bohaté na spodní vodu, obávají se proto, že trasa kabelového vedení dlouhá 312 metrů naruší současný tok spodní vody, čímž by mohlo dojít k vyschnutí studen (nejen) na jejich pozemcích a k rozšíření mokřad na nich. Nesoulad umístění stavby s charakterem území spočívá podle žaloby také ve skutečnosti, že se v případě pozemků par. č. X a X (který sousedí s dotčeným pozemkem par. č. X) jedná o lesní pozemky, na kterých probíhá těžba, což by velmi zkomplikovalo existenci ochranného pásma kolem stavby, o jejímž umístění bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Správními orgány dále vytýkají, že náležitě neposoudily otázku, zda vůbec mohou být dotčené pozemky vyvlastněny, konkrétně jestli je naplněn některý z důvodů uvedených ve stavebním zákoně nebo v zákoně číslo zákona číslo 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání v energetických

Shodu s prvopisem potvrzuje

odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), zda se v posuzovaném případě vůbec jedná o stavbu distribuční soustavy ve smyslu energetického zákona a nevypořádaly se ani s otázkou skutečného vlastnictví stavby. Podle žaloby se správní orgány omezily na konstatování, že veřejný zájem na postavení přípojky je v daném případě dán, jeho existenci však nijak neprokazovaly, ačkoli na to žalobci během řízení upozorňovali. Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení b) se naopak domnívají, že se jedná o koncovou přípojku nízkého napětí k zajištění elektrické energie pouze pro jednoho nového odběratele a stavebník ani nepočítal v projektové dokumentaci s možností, že by se jejím prostřednictvím mohli k odběru elektrické energie připojit i jiné osoby. S ohledem na její délku měla být podle § 45 odst. 2 písm. c) energetického zákona zřízena na náklady žadatele o připojení Ing. J., který by se stal jejím vlastníkem a nejednalo by se tak o součást distribuční soustavy ani o stavbu ve veřejném zájmu. Proto byl podle žalobců (resp. žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení b/) k rozhodnutí o umístění stavby nutný souhlas dotčených vlastníků ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona. Závěrem v žalobě uvedli, že podáním žádosti společností ČEZ Distribuce, a.s. došlo k obcházení zákona, konkrétně § 45 odst. 2 písm. c) a § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona, neboť účelem tohoto postupu bylo evidentně docílit vydání rozhodnutí o umístění stavby bez souhlasu vlastníků dotčených pozemků, resp. přes jejich nesouhlas.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona uvedl, že toto zákonné ustanovení umožňuje stavebním úřadům povolit umístění stavby na cizích pozemcích přes nesouhlas jejich vlastníků, jestliže lze pozemek vyvlastnit, což správní orgány v projednávané věci považovaly za teoreticky možné. Pokud je žadatelem společnost ČEZ Distribuce, a.s., je nutné stavbu považovat za součást distribuční soustavy, z čehož plyne, že dotčené pozemky lze vyvlastnit, a proto není povinností žadatele dokládat právo k pozemku ani souhlas jeho vlastníků. Žalovaný dále uvedl, že se v případě sporné stavby nejedná podle dokumentace o přípojku ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) bod 2 energetického zákona, ale o vedení, které je součástí distribuční soustavy.
4. Ing. Arch. A.J. coby osoba zúčastněná na řízení a) navrhl zamítnutí žaloby. K věci uvedl, že toliko požádal o připojení k distribuční soustavě, má za to, že se jedná o jeho právo a trasa byla projednávána. Z hlediska distributora sítě bylo řečeno, že se jedná o jediné možné řešení.
5. L. K. se coby osoba zúčastněná na řízení b) nad rámec tvrzení uvedených v žalobě k věci dále nevyjádřil.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že navrhovatel ČEZ Distribuce, a.s. zastoupený zástupcem ENPRO Energo s.r.o. podal dne 16. 11. 2016 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Čeladná, J. příp. kNN“ s tím, že se jedná o liniovou stavbu, která je součástí distribuční soustavy a je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení ostatním účastníkům územního řízení přípisem ze dne 15. 12. 2016 a nařídil k projednání žádosti ústní jednání na 17. 1. 2017. V rámci oznámení o zahájení územního řízení informoval stavební úřad účastníky, že mají možnost uplatňovat námitky nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlížet. Toto oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 22. 12. 2016 a L. K. dne 16. 12. 2016. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na 17. 1. 2017 v kanceláři Obecního úřadu Čeladná. Dne 17. 1. 2017 proběhlo ústní jednání, kterého se zúčastnila

mimo jiné žalobkyně a L. K., zastoupený A. K. Správní orgán I. stupně při jednání seznámil přítomné účastníky s podklady pro rozhodnutí a umožnil jim uplatňovat námítky. A. K. a žalobkyně při jednání vyslovili nesouhlas s navrženou trasou stavby a uvedli, že požadují jinou trasu, která se nedotkne jejich pozemků. Stavební úřad vydal dne 3. 2. 2017 územní rozhodnutí, ve kterém rozhodl o umístění stavby technické infrastruktury „Čeladná, J. příp. k NN“. V rámci odůvodnění územního rozhodnutí konstatoval, že záměr je v souladu s aktuálním územním plánem obce Čeladná účinným od 14. 11. 2014, když u dotčených pozemků je využití pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu přípustné. Námítky žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení b) vypořádal správní orgán I. stupně tím, že jejich pozemek lze vyvlastnit, proto není podle § 86 odst. 3 stavebního zákona nutný jejich souhlas se stavbou. Proti územnímu rozhodnutí ze dne 3. 2. 2017 podali žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení b) prostřednictvím advokáta JUDr. Jiřího Pitrona společné odvolání, ve kterém namítali, že odůvodnění územního rozhodnutí je nepřehledné, na pozemku plánovaného odběratele se nenachází žádná stavba, která by potřebovala elektrický proud (jedinou činností, kterou Ing. J. na pozemcích provádí, je chov ovcí), proto je vybudování elektrického kabelu zcela zbytečné a žadatel neměl vůbec žádost podat. Stavbou kabelového vedení mohou podle odvolatelů vzniknout značné škody, jejich pozemky by byly devastovány, a proto požádali o změnu trasy vedení. Dále odvolatelé vytkli správnímu orgánu I. stupně, že z jeho rozhodnutí nevyplývá, jak dospěl k závěru, že jde o stavbu ve veřejném zájmu. V této souvislosti poukázali na to, že odběratelem elektřiny bude Ing. Arch. A. J., tedy soukromá fyzická osoba, který ani v současnosti elektřinu nepotřebuje a veřejný zájem nesvědčí ani společnosti ČEZ Distribuce, a.s. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v narativní části tohoto rozsudku. K námitkám odvolatelů (žalobkyně a L. K.) žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se způsobem, jakým byly vypořádány jejich námítky ze strany správního orgánu I. stupně a prvostupňové rozhodnutí splňuje veškeré zákonné náležitosti podle § 68 a § 69 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K námitce týkající se zbytečnosti umísťované stavby žalovaný uvedl, že tato byla uplatněna až po koncentraci řízení podle § 89 odst. 1 stavebního zákona, proto k ní nelze v odvolacím řízení přihlížet. Odvolatelé přitom byli o koncentraci řízení poučeni v usnesení o zahájení řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vysvětlil odvolatelům, že stavební úřad je vázán návrhem a trasu vedení může měnit toliko žadatel a nikoliv stavební úřad. Napadené rozhodnutí doručoval žalovaný nejprve dosavadnímu právnímu zástupci odvolatelů JUDr. Pitronovi, ale po zjištění, že advokát dne 14. 6. 2017 zemřel, doručoval žalovaný napadené rozhodnutí přímo oběma odvolatelům. Žalobkyně převzala napadené rozhodnutí dne 14. 7. 2017 a L. K. již dne 4. 7. 2017.

7. Krajský soud se nejprve zabýval splněním procesních podmínek řízení, počínaje včasností žaloby. Zatímco žaloba žalobkyně doručená do datové schránky krajského soudu dne 6. 9. 2017 byla podána včas, v průběhu zákonné 2 měsíční lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., tak žalobu původního žalobce b) L. K. shledal krajský soud jako opožděnou, protože 2 měsíční lhůta k podání žaloby uplynula tomuto žalobci již v pondělí 4. 9. 2017. Přestože oba účastníci učinili v soudním řízení správním společný návrh (§ 33 odst. 8 s. ř. s.), netvoří tzv. nerozlučné společenství účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 zákona číslo 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v relevantním znění (dále jen „o. s. ř.“), které se v soudním řízení správním neuplatní a každý z nich vystupuje v tomto řízení jako samostatný účastník,

proto je třeba ve vztahu ke každému z nich posuzovat splnění procesních podmínek zvlášť. Krajský soud proto usnesením ze dne 17. 10. 2018, č. j. 22 A 154/2017 – 41 žalobu původního žalobce b) L. K. pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl a usnesení o odmítnutí žaloby doručil účastníkům krátkou cestou ještě před zahájením jednání ve věci. Zástupkyně L. K. po doručení usnesení o odmítnutí žaloby oznámila, že jmenovaný bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s., proto s ním krajský soud nadále takto jednal.

8. Ve věci se konalo dne 17. 10. 2018 ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
9. Pro právní posouzení věci jsou rozhodující příslušná ustanovení stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a to § 86 odst. 3, podle kterého: *„Jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit“* a § 90, podle kterého: *„V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“*
10. Z porovnání žaloby, přednesu žalobkyně při ústním jednání, vyjádření žalovaného a obsahu správního spisu je zřejmé, že nosnou námitkou žalobkyně je její nesouhlas s tím, aby sporná stavba vedla přes pozemek v jejím spoluvlastnictví a že správní orgány přes jejich nesouhlas umístění stavby na dotčených pozemcích povolily. Žalobkyně tuto námitku uplatnila v žalobě na několika místech a dovozuje z ní porušení hned několika zákonných ustanovení (§ 86 odst. 3, § 90 písm. b/ a e/ stavebního zákona). Taktéž krajský soud považuje posouzení této námitky za stěžejní pro rozhodnutí ve věci. Mezi účastníky nebylo sporné, že předmětná stavba, pro jejíž umístění bylo vydáno v přezkoumávaném správním řízení územní rozhodnutí, má být vedena mimo jiné přes pozemky v podílovém spoluvlastnictví žalobkyně a L. K. a že oba spoluvlastníci s umístěním stavby na svém pozemku nesouhlasili. Nebylo ani sporné, že podle § 86 odst. 3 věty za středníkem stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017) nebylo souhlasu vlastníka dotčeného pozemku s umístěním stavby pro účely územního řízení třeba, pokud bylo možné pozemek vyvlastnit. Sporné naopak je, do jaké míry se mají správní orgány v řízení o umístění stavby zabývat možným vyvlastněním dotčeného pozemku jakožto výjimkou z povinnosti žadatele mít při absenci právního titulu k dotčenému pozemku souhlas jeho vlastníka. K výkladu ustanovení § 86 odst. 3 věty za středníkem stavebního zákona v rozhodném znění se již několikrát vyjadřoval Nejvyšší správní soud, a to mimo jiné v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016 – 83 (dostupném stejně jako veškerá další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz), ve kterém konstatoval a odůvodnil závěr, že *„o vyvlastnění však není rozhodováno*

v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem... Stavební úřad (popř. žalovaný) již dále nemusel zkoumat, zda jsou fakticky splněny všechny podmínky podle zákona o vyvlastnění, **a nebylo jeho úkolem odůvodňovat, v čem spatřuje veřejný zájem ve smyslu § 3 odst. 1 tohoto zákona, neboť tím by vybočil z předmětu územního řízení.**“ (kráceno a zvýrazněno krajským soudem). K uvedenému závěru se Nejvyšší správní soud přihlásil dále např. v rozsudku ze dne 22. března 2017, č. j. 6 As 231/2016 – 40 nebo ze dne 25. října 2017, č. j. 2 As 102/2017 - 47 a také krajský soud nemá důvod posuzovat spornou otázku jinak. V přezkoumávané věci opíraly správní orgány závěr o teoretické možnosti vyvlastnění pozemku žalobkyně o ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, ve kterém se jednak obecně konstatuje, že přenos elektřiny se uskutečňuje ve veřejném zájmu (věta první) a že pro provádění stavby, která je součástí distribuční soustavy, lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění (věta druhá). V projednávané věci správní orgány dospěly k závěru, že stavba, jejíž umístění je požadováno, má povahu součásti distribuční soustavy. Je pravdou, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabývali povahou stavby ve smyslu energetického zákona v takovém rozsahu, v jakém byla rozvedena v žalobě a ve vyjádření žalovaného (zejména zda se s ohledem na § 45 energetického zákona nejedná pouze o přípojku a zda nedošlo k případnému obcházení zákona tím, že žádost podala přímo ČEZ Distribuce, a.s.), žalobci však v průběhu stavebního řízení žádné takové konkrétní námitky nevznášeli. V průběhu správního řízení polemizovali s existencí veřejného zájmu s ohledem na využití stavby pouze pro jednu osobu a na charakter činnosti, která je v připojované budově vykonávána, což jsou právě ty skutečnosti, které mají být v souladu s citovanou judikaturou zkoumány až ve vyvlastňovacím řízení. Teprve v žalobě začali namítat, že se v případě umísťované stavby jedná toliko o přípojku, která není součástí distribuční soustavy, a vyslovili domněnku, že podáním žádosti společností ČEZ Distribuce, a.s. došlo k obcházení zákona za účelem dosažení vydání územního rozhodnutí o umístění stavby bez souhlasu vlastníků dotčených pozemků, resp. přes jejich nesouhlas. Za této situace nelze správním orgánů vytýkat, že se při zkoumání možného vyvlastnění zabývaly výhradně námitkami, které byly v průběhu správního řízení uplatněny a krajský soud považuje jejich závěr o možném vyvlastnění pozemku s odkazem na § 3 odst. 2 energetického zákona pro účely územního řízení za zcela dostačující a v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů. Další prokazování podmínek pro vyvlastnění, včetně veřejného zájmu, již jde nad rámec povinností úřadů v územním řízení a těmito podmínkami se mají zabývat vyvlastňovací úřady. Krajský soud proto tento stěžejní žalobní bod uzavírá konstatováním, že žalobní námitky v něm uplatněné důvodné nejsou.

11. Jako nedůvodné shledal krajský soud také další žalobní námitky, ve kterých žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení b) vytýkaly správním orgánům, že v rozporu s § 90 písm. b) stavebního zákona (v rozhodném znění) dostatečně neposoudily soulad záměru stavby s charakterem území a že se v rozporu s § 90 písm. e) stavebního zákona (v rozhodném znění) nezabývaly ochranou jejich práv a právem chráněných zájmů. Dále konkrétně rozvedly, v čem spatřují rozpor s uvedenými zákonnými požadavky, a tím je obava, že dojde k narušení současného toku spodní vody, k vyschnutí studen na jejich pozemcích a k rozšíření mokřad na nich, nesoulad s charakterem území pak spatřují ve skutečnosti, že se v případě některých dotčených pozemků jedná o lesní pozemky, na kterých probíhá těžba, která by zkomplikovala existenci ochranného pásma. Ve vztahu k těmto námitkám krajský soud zdůrazňuje, že se v územním řízení uplatňuje koncentrace námitek a důkazních návrhů. Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona jsou totiž účastníci řízení povinni uplatnit námitky a navrhnout důkazy nejpozději při ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Později uplatněnými námitkami se musí zabývat stavební úřady pouze tehdy, pokud účastník řízení nebyl o uplatnění zásady koncentrace řízení poučen, nebo když v námitce tvrdí rozpor s kogentním ustanovením zákona (např. že chybí vyžadované závazné stanovisko), případně jiné skutečnosti, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout z moci úřední. Ostatní námitky vůči umístění navržené stavby neuplatněné včas, není možno účinně uplatnit ani v odvolání ani ve správní žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 As 24/2013 – 35). V přezkoumávané věci byli účastníci, včetně žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení b), v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 15. 12. 2016 poučeni o povinnosti uplatnit námitky nejpozději u jednání, žalobkyně (osobně) i osoba zúčastněná na řízení b) (v zastoupení) se podle obsahu spisu ústního jednání zúčastnily a vznesly požadavek, aby stavba vedla jinou trasou, která se nedotkne jejich pozemků. Žádné konkrétní námitky o poškození pozemků v jejich vlastnictví či ochranného pásma kolem stavby při ústním jednání nevznášely a také v odvolání se omezily pouze na konstatování o značných škodách a devastaci jejich pozemků v důsledku stavby kabelového vedení bez vyličení konkrétních skutečností, ve kterých má tvrzená škoda spočívat (jakkoliv by taková konkretizace byla v odvolacím řízení z výše uvedených důvodů již opožděná). První konkrétnější námitky o podmáčení pozemků, vyschnutí studny, či komplikace existence ochranného pásma se objevují až v žalobě, aniž by z žaloby vyplývaly skutečnosti odůvodňující prolomení koncentrační zásady podle § 89 odst. 1 stavebního zákona. Protože ani krajský soud neshledal důvody pro prolomení uvedené zásady, považuje námitky uvedené v tomto odstavci za opožděné se závěrem, že k nim nelze přihlížet. Jedná se totiž právě o ten typ skutkových námitek, které musí být dotčenými účastníky zákonem předvídaným způsobem uplatněny již v územním řízení, protože správní orgán je sice v územním řízení povinen postupovat a rozhodovat podle platných právních předpisů, není však povinen z moci úřední vyhledávat možné střety s vlastnickým právem vlastníků dotčených pozemků. Proto krajský soud ani neprováděl důkazy navržené za účelem prokázání jejich důvodnosti (místní šetření, územní plán). Jak se podává z obsahu správního spisu, žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení b) od počátku pouze bez bližšího zdůvodnění navrhovaly, aby stavba vedla jinou trasou, která se nedotkne jejich pozemků. Platí přitom, že územní řízení je řízením o žádosti, na jehož počátku stojí konkrétní žádost o umístění konkrétní stavby, která je správním orgánem posuzována ze všech zákonných hledisek. Pokud předložená žádost zákonná kritéria splňuje, správní orgán rozhodne o umístění stavby. Pokud nikoliv, žádost zamítne. Jakékoliv změny v návrhu mohou vzejít pouze od žadatele. I v případě, že existuje více

variant řešení určité otázky, přičemž ta varianta, která je obsažena v žádosti, je z hlediska určitých ukazatelů (např. zájmu konkrétních účastníků) nejméně výhodná, ale i přes tuto relativní „nevýhodnost“ vyhovuje požadavkům stavebního zákona a jiných právních předpisů, je správní orgán povinen návrhu vyhovět. Nedisponuje totiž žádným právním nástrojem, kterým by „donutil“ žadatele přijmout jinou variantu řešení. Uvedený právní názor vyslovil zdejší krajský soud již v rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 22 A 2/2010 – 84 a přestože se soudní přezkum týkal řízení podle bývalého stavebního zákona číslo 50/1976 Sb., účinného do 31. 12. 2006, jsou podle přesvědčení krajského soudu jeho závěry plně využitelné také v poměrech územního řízení podle stavebního zákona z roku 2006 (účinného od 1. 1. 2007) a krajský soud neshledává důvody postupovat v této věci jinak.

12. Z důvodů rozvedených výše vyhodnotil krajský soud žalobu jako zcela nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky (žalobkyní a žalovaným) krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na procesní úspěch obou účastníků. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný, který byl naopak plně procesně úspěšný, se práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
14. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim krajský soud neuložil žádnou povinnost ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. (pouze jim umožnil uplatňovat svá práva v řízení před soudem) a současně krajský soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jim bylo možné výjimečně právo na náhradu nákladů řízení přiznat. Osoby zúčastněné na řízení ani žádné takové skutečnosti hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly, netvrdily.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. října 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu